

Do prírody galérie?

Vystavujúci umelci Blažej Baláž, Peter Bartoš, Štefan Belohradský, Martin Benka, Irena Blühová, Petra Čížková, Ľudovít Čordák, Orest Dubay, Andrej Dúbravský, Oto Hudec, Ján Kekeli, Michal Kern, Denisa Lehocá, Tomáš Libertíny, Martin Martinček, Juraj Meliš, Miroslav Nicz, Štefan Papčo, Karel Plicka, Boris Sirka, Ester Sabik, Adam Šakový, Ján Zelinka, Ernest Zmeták

Kurátorka výstavy Ľudmila Kasaj Poláčková
Sprístupnenie výstavy 15. decembra 2020 o 10.00 hod.
Výstava potrvá do 28. februára 2021
Miesto konania Reprezentačné sály

Výstavný projekt *Do prírody galérie?* je úvahou trošku (post/humánnou) o správaní, postavení, vnímaní jedinca (umelca/človeka). Návštevník Nitrianskej galérie bude konfrontovaný so stopami (metaforami) prírody prenesenej do galérie pomocou výtvarných artefaktov. *Do prírody galérie?* je projekt miestami subtilne romantický, ale aj kritický. Je o spätosti človeka s prírodou, ale aj o jeho odviazaní z nej. Výstavné sály tu možno vnímať ako priestor, kde v jednotlivých miestnostiach môžu ľudia pozeráť na malé etudy ľudského snaženia.

I keď sme barbarmi v prírode, niekedy aj precitneme – skúšame na ňu reagovať, interagovať s ňou. V občasnej pokore s ňou potrebujeme komunikovať aj prostredníctvom umenia. V tomto svojskom kurátorskom výbere nešlo o radikálne aktuálne environmentálne poňatie/postavenie človeka/umelca. Skôr je to opäť ďalšie voľné otvorené rozprávanie o krajine/prírode a jej umelcoch. Výstava sa nesnaží zodpovedať zložité egoistické a ekologické otázky človeka, je skôr pokusom o to, ako nájsť harmóniu v sebe samom. Harmóniu medzi prírodou či kultúrou... Možno je len subtilným pokusom zodpovedať elementárnu otázku, čo vlastne znamená byť človekom v súčasnosti.

Od žánra modernisticky zobrazovanej krajiny cez konceptuálne tendencie umenia až po prezentácie, ktoré sa zaoberajú budúcnosťou ľudstva a možnosťami, ktoré vo vzájomnom prepojení ponúkajú technológie a príroda, je predstavený posthumálny obraz o omylnosti človeka.

Človek nie je centrom univerza – post-človek je človek nedokonalý, nekompatibilný sám so sebou, vedomý si svojho rozširovania vedomia vďaka elektronickým technológiám. Miestami môže senzitívny návštevník začuť aj neurotickú úzkosť z budúcnosti, ale súčasne si nostalgicky pripomenúť snívú túžbu po dobre, nesmrteľnosti a jedinečnosti.

Súčasnosť podrobuje náš vlastný egoizmus skúškam – sú skúšané vlastné limity našej fyzickej a psychickej imunity. V tomto období, hoci väčšina z nás reálne doteraz nezažila skutočne veľké živorenie (fyzické, psychické, citové či materiálne), sa učíme nové veci o sebe samých. Zisťujeme, že svet sa v istom smere zbláznil a my ako jeho súčasť s ním. Opäť raz zisťujeme o sebe, že sme naivní rojkovia, presvedčení o svojej sebastrednosti, žijúci vo vlastnej bublinke ilúzií a predstáv. Svet na zemi, ako ho spoznáваме, je dotváraný našimi rôznymi sociálnymi bublinkami, ktoré na seba narážajú, praskajú, zanikajú, aby sa vytvorili nové. A my si myslíme, že sme ich univerzom a príroda, ktorej sme súčasťou, sa tomu len prizerá, často ťahá za kratší koniec, lebo s ľudským egoizmom nebojuje, je to pod jej úroveň, keďže vie, že aj tak to vždy bude ona, ktorá má posledné slovo o osude človeka. Tak radi ju chceme pokoriť, zvíťaziť, hrdiť sa v nej, avšak ona je nezávislá, preto sa človek často utieka k prírode, láka ho jej nezávislosť od neho.